

г., с които е поискано да бъде уточнено заявлението. На първото разпореждане, издадено по реда на чл. 29, ал. 2 от ЗДОИ Ю. М. е отговорил с молба от 26.03.2015 г., а на второто писмо, което му е връчено на 20.04.2015 г. не е депозирал отговор.

Спорът между страните е относно правното значение на осъществените факти и този спор е правилно разрешен от първоинстанционният съд. При достатъчно събрани доказателства съдът е установил прецизно и непротиворечиво фактическата обстановка и е приложил правилно материалния закон.

Правилно е прието от АССО, че сезираният с искането субект е задължено лице на основание чл. 3 от ЗДОИ, както и че е бил длъжен да се произнесе с мотивиран акт след получаване на молбата-уточнение от 26.03.2015 г., с който или да остави без разглеждане заявлението като неясно или да го разгледа по същество.

Сезираният с искането субект е задължено лице на основание чл. 3 от ЗДОИ и липсата на произнасяне в предвидения срок формира мълчалив отказ, който правилно и законосъобразно е отменен от АССО.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че на основание чл. 221, ал. 2 от АПК обжалваното съдебното решение като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

По водене на делото пред касационната инстанция ответникът не е направил разноси, не претендира заплащане на такива, поради което с оглед изхода на спора, разноси не следва да бъдат определяни.

По изложените съображения Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №486/19.06.2015 г., постановено по адм. д.412/2015 г. на Административен съд - София - област.